

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
Fax 72 28 24 01
oim@oim.dk
www.oim.dk

Karen Revsbech
karenrevsbech@live.dk

Sagsnr.
2015 - 914

Kære Karen Revsbech

Doknr.
206747

Tak for dit brev om borgerrådgiverfunktionerne i kommunerne. Det er spændende, at du som led i dit studie har undersøgt og vurderet kommunernes anvendelse af borgerrådgivere.

Dato
10-03-2015

De oplysninger om udviklingen i antallet af borgerrådgiverfunktioner, som du fremlægger, viser for mig at se en positiv udvikling i kommunalbestyrelsernes syn på borgerrådgiverfunktionen. På den baggrund mener jeg godt, at man kan betegne ideen som en succes.

Den lovændring, som blev gennemført i 2009, gav kommunerne mulighed for uden dispensation fra centralt hold at oprette en borgerrådgiverfunktion direkte under kommunalbestyrelsen. Efter kommunalt ønske fra bl.a. Københavns Kommune havde dette siden 2004 været muligt med ministerens dispensation.

Den bestemmelse, som blev indført - § 65 e i lov om kommunernes styrelse - giver således kommunalbestyrelserne mulighed for at oprette en borgerrådgiverfunktion, der refererer direkte til kommunalbestyrelsen og ikke som de øvrige kommunalt ansatte i første række til forvaltningens ledelse og dernæst udvalgene og borgmesteren.

Loven foreskriver imidlertid ikke, at kommunalbestyrelser, der ønsker at oprette en borgerrådgiverfunktion, skal gøre det på den måde. Det er også helt i overensstemmelse med reglerne at have en borgerrådgiverfunktion, som er indplaceret i den almindelige forvaltning. Det er således ikke helt korrekt, når du skriver, at hvis kommunerne vælger at oprette en borgerrådgiverfunktion, så er ordningen udtømmende reguleret i § 65 e i styrelsesloven.

At der er valgfrihed med hensyn til borgerrådgiverfunktionens indplacering i kommunen, er efter min opfattelse ligeså velbegrunderet som det forhold, at kommunerne ikke er forpligtede til at oprette en borgerrådgiverfunktion: Det er vigtigt at holde fast i, at det er den folkevalgte kommunalbestyrelses ansvar, at kommunen yder sine borgere den retssikkerhed og den service, de har krav på og kan forvente. Derfor er jeg også tilfreds med, at det er op til den enkelte kommunalbestyrelse at beslutte, om den vil have en borgerrådgiverfunktion – og hvordan en borgerrådgiverfunktion i givet fald skal indrettes – eller om den vil benytte andre midler til at løfte sit ansvar på dette punkt.

I den forbindelse kan der være grund til at erindre om, at også en borgerrådgiverfunktion, der er oprettet efter bestemmelsen i styrelseslovens § 65 e, er underlagt kommu-

nalbestyrelsen. Der er altså ikke tale om en uvildig funktion uden for kommunen på linje med egentlige klage- og tilsynsmyndigheder.

På den baggrund ser jeg det ikke som et problem, at de kommunale borgerrådgiverfunktioner fungerer forskelligt, har forskellige opgaver og præsenterer sig forskelligt. De er alle sammen et redskab for kommunalbestyrelsen til at løfte ansvaret for, at borgerne får den sagsbehandling, som de har krav på. Dette ansvar kan der være gode grunde til at forskellige kommunalbestyrelser vælger at løfte på forskellig måde – og dine oplysninger viser netop også, at kommunerne håndterer det forskelligt. Det vil efter min opfattelse ikke være gavnligt, hvis kommunalbestyrelserne skulle tvinges til at indrette ordningerne på en bestemt måde. Snarere kunne det indebære en risiko for, at kommunalbestyrelsen distancerer sig fra ansvaret.

Derfor finder jeg ikke på baggrund af din henvendelse grundlag for at tage initiativ til en revision af ordningen.

I forlængelse heraf finder jeg heller ikke noget behov for at gå ind i overvejelser om at give nogle borgerrådgivere en beskyttet titel, der adskiller dem fra andre.

Jeg har sendt kopi af dette brev til Folketingets Kommunaludvalg.

Med venlig hilsen
Morten Østergaard